

lomását. Miközben az óvóhelyre siettünk, egyik szomszédunk mesélte, hogy Truman elnök éjfélkor de facto elismerte „Izrael új államának” megalakulását. Az óvóhelyen zsúfolódók valamennyien egyetértettek abban, hogy ez létfontosságú az új ország nemzetközi helyzetének megszilárdulásában. Szombat lévén nem volt más információforrásunk, s így barátságos beszélgetésbe bonyolódttunk; a közös aggodalom megtörte az általános távolságtartást. Amikor a szombat véget ért, meghallgattuk Menahem Begin beszédét a titkos rádión, és Ben-Gurion szónoklatát a hivatalos rádión. Begintől fellelkessedtünk, hiszen ünnepélyes szavakkal üdvözölte a rég áhított óra eljövételét, Ben-Gurion azonban csalódottsággal töltött el; azzal foglalkozott, hogyan járulhatnának hozzá minél hatékonyabban a hátország polgárai a harcolók erőfeszítéseihez.

Az elkövetkező napok eseményeit feljegyezte az alakuló ország történetírása, mindenki másképp emlékszik azonban azokra az eseményekre, amelyeknek szemtanúja volt, vagy amelyek személyesen érintették. Sokan, túlságosan sokan veszítették el szeretett hozzátartozóikat. Annak ellenére, hogy a terv valóra vált, és az alakuló állam ellenfeleinek mozgolódását csírájában elfojtották, máris hallatszottak kételkedő hangok: talán bölcsőbb lett volna egyezséget kötni, és lemondani az államalakítás álmaról. Nagyon jól emlékszem, hogy egyik tanító-

képzői kollégámmal beszélgetve hevesen védelmeztem az ország zsidó vezetőinek vasakarató állhatatosságát. Úgy éreztem, nem fordulhatunk vissza, ha már létrejött az állam létrehozásának elképzelése; az álom megvalósulásának érdekében mindenkinek kockáztatnia kell a saját és a szerettei életét. Régen elfelejtettem volna ezt a beszélgetést, ha nem követik mélységesen fájdalmas események. Amikor ismét fellángolt az ellenségeskedés, az egyiptomiak újra és újra bombázni kezdték Tel-Avivot. Ijár hónap 28-án estefelé bombatámadás érte az udvarunkat, ahol három házbeli gyermek játszott. David fiunk könnyen megsebesült, Reuben Halbertal barátja azonban nyolcéves Havah lányunkkal együtt – akinél bájosabb kislányt elképzelni sem lehetett volna – meghalt. Amikor a hétnapos gyász alatt részvétlátogatást tett nálunk az a kollégám, akivel a fenti beszélgetést folytattam, azt mondtam neki:

– Csapdába ejtettek a saját szavaim; megadtam magamat az isteni ítéletnek, mielőtt tudomást szereztem volna róla.

A történelmi vagy teológiai belenyugvás azonban csakis értelmi síkon jöhet létre; nem hozza helyre az életünkben, az érzelmeinkben keletkezett tátongó űrt, amelynek még sok-sok időre lesz szüksége ahhoz, hogy valaha is gyógyulni kezdjen.

Angolból fordította: Dezsényi Katalin

Avigdor Haméiri Eső után

*Alkonyati égre nézni s egy dombtetőn ülni
és a szálló fellegekbe folyvást elmerülni.*

*Haragos rőt napszállattal állni szemtől szembe
és szomjasan elmélázni a nagy végtelenbe.*

*Fujdogáló hűs szellőkből inni teli szájjal,
esőkérő dalt dalolni, mely a völgybe szárnyal.*

*Aldásthozó fátylat szőni mezőre és rétre,
rátakarni a lelkekre, emberre és népre.*

*Ittasultan itatgatni szomjazókat fénnel,
ősi tüzet ébresztgetni küszködő reménnyel.*

*S kikenél újra felbuggyan majd harmatkérő ének:
csoda csokrát kötögetni új nap hirnökének.*

*Hajnalcsillagot dicsérni elbűvölő dallal,
holnap érkezőket várni büszke diadallal.*

*Szétfoszlatni az éj leplét s keresni a nyitját,
megismerni halk virágok, zúgó erdők titkát.*

*Új erővel fényt lebelni hajnali sugárba,
feloldódni színes hegyek édes illatába.*

*Örömkönny harmatját sírni a rögbe és rétre,
bús imámat belezúgni az Isten fülébe.*

*Mámoros csókkal köszöntsem a nagy mindenséget:
tele torkon szárnyaljon az ének, ének, ének.*

Snébel László fordítása